

Universul PRIMA LEGE

Seria PRIMA LEGE

Tăișul sabiei

Fără îndurare

Puterea armelor

Dulce răzbunare

Eroii

Red Country

Sharp Ends

Seria VEACUL NEBUNIEI

Un strop de ură

The Trouble with Peace

The Wisdom of Crowds

JOE ABERCROMBIE UN STROP DE URĂ

Traducere din limba engleză de
RUXANDRA TOMA

ARMADA

OAMENI DE SEAMĂ

Persoane de vază din Uniune

Maiestatea Sa Augustă, Jezal Întâiul – Marele Rege al Uniunii
Maiestatea Sa Augustă, Terez – Marea Regină a Uniunii

Prințul Moștenitor Orso – primul și unicul fiu al regelui Jezal și al reginei Terez, moștenitor al tronului și un târâie-brâu notoriu

Hildi – servitoarea Prințului Moștenitor și fata care-l ajută la toate cele; anterior, spălătoreasă la un bordel

Tunny – pe vremuri, caporal Tunny; acum, codoșul Prințului Moștenitor și tovarășul lui de chefuri

Yolk – amicul neghiob al lui Tunny

Arhilectorul Sand dan Glokta – zis Schilodul, zis și Oase Betege, cel mai temut om din Uniune, șef peste Consiliul Închis și peste Inchiziția Maiestății Sale

Superiorul Pike – omul de încredere al Marelui Inchizitor Glokta, om cu arsuri oribile pe față

Lordul șambelan Hoff – curtean de frunte și grandoman, fiu al fostului lord Hoff

Lordul cancelar Gorodets – mult prea îngăduitorul custode al finanțelor Uniunii

Lordul mareșal Brint – oștean bătrân și ciung, vechi prieten al regelui Jezal

Lordul mareșal Rucksted – oștean bătrân, cu o slăbiciune pentru bărboși și pentru scorneli, căsătorit cu Tilde dan Rucksted

Colonelul Forest – ofițer plin de zel, cu origini modeste și cicatrice impresionante

Bremer dan Gorst – garda personală a regelui Jezal, om cu voce pițigăiată și spadasin iscusit

Lordul Isher – magnat de succes, membru în Consiliul Deschis, om cu vorbă mieroasă

Lordul Barezin – magnat cu apucături de bufon, membru în Consiliul Deschis

Lordul Heugen – magnat cu pretenții de erudiție și competență, membru în Consiliul Deschis

Cercul de prieteni ai lui Savine dan Glokta

Savine dan Glokta – fiica arhitecturului Sand dan Glokta și a lui Ardee dan Glokta, femeie de afaceri din înalta societate, admirată pentru frumusețea sa și fondatoare a Societății Solare, alături de Honrig Curnsbick

Zuri – doamna de onoare a lui Savine, o femeie excepțională, refugiată din Sud

Lisbit – camerista personală a lui Savine, o fată mereu rumenă în obraji

Freid – una dintre numeroasele cameriste care se ocupă de garderoba lui Savine

Metello – peruchiera styriană a lui Savine, o femeie cu trăsături aspre și rele

Ardee dan Glokta – mama lui Savine, femeie reputată pentru limba ei ascuțită

Haroon – fratele bine făcut al lui Zuri

Rabik – fratele subțirel și frumușel al lui Zuri

Honrig Curnsbick – zis și Marele Mecanic, vestit inventator și industriaș, fondator al Societății Solare alături de Savine dan Glokta

Dietam dan Kort – renumit inginer și constructor de poduri, a cărui avere s-a dus pe copcă

Selest dan Heugen – admiratoare și potențială rivală a lui Savine

Kaspar dan Arinhorm – un mitocan, specialist în pomparea apei din mine

Tilde dan Rucksted – soția bârfitoare a lordului mareșal Rucksted

Spillion Sworbreck – scriitor de fantezii ieftine

Majir – o femeie din lumea interlopă, care-i datorează bani lui Savine

Colonelul Vallimir – ostaș ratat, acum partener minoritar al lui Savine

Lady Vallimir – insipida soție a colonelului Vallimir

Superiorul Risinau – conducătorul Inchiziției din Valbeck, bărbat cu palmele mereu umede

Lordul Parmhalt – primarul somnambul al orașului Valbeck

Distrugetorii

Victarine dan Teufel – fostă pușcăriașă, fiica unui Administrator al Monetăriei căzut în dizgrație și care acum a trecut de partea oamenilor de rând

Collem Sibalt – conducătorul unei celule de Distrugetori

Untură – un tânăr Distrugetor, numai piele și os, cu o față care îți inspiră milă

Purcelușa – o Distrugetoare care vorbește urât, dar care are trăsături frumoase

Balhui – un Distrugetor cu voce gravă

Gunnar „Taurul“ Spate-lat – fost scărar, care se luptă cu accesele de furie, abia reîntors din războaiele purtate în Styria, însurat cu Liddy Spate-lat, tată al lui May Spate-lat

Liddy Spate-lat – preasupusa soție a lui Gunnar Spate-lat, mamă a lui May Spate-lat

May Spate-lat – fiica lui Gunnar și a lui Liddy Spate-lat, o tânără încăpățanată

Sarlby – vechi tovarăș de arme al lui Gunnar Spate-lat, care acum lucrează într-o fabrică de bere

Malmer – șef de echipă în fabrica de bere și unul dintre conducătorii Distrugătorilor

Judecătoreasa – o țicnită, cu mințile complet duse, conducătoare a Incendiatorilor

Cei din Nord

Solz Mână-de-fier – rege al nordicilor. Frate al lui Calder cel Negru și unchi al lui Stour Amurg, Mare războinic și căpetenie de oști odinioară; iar acum... nu mai e nimic.

Calder cel Negru – fratele inteligent și perfid al lui Solz Mână-de-fier, tată al lui Stour Amurg, adevăratul stăpân al Nordului

Stour Amurg – zis și Marele Lup, fiu al lui Calder, următorul la tron, moștenitor al Nordului, renumit războinic și un prostănac ilustru

Fleancă – unul dintre Oamenii Vestiți ai lui Stour Amurg, care are mereu la el o mulțime de securi

Cale-verde – unul dintre Oamenii Vestiți ai lui Stour Amurg, zeflemist de frunte

Jonas Trifoi – pe vremuri cunoscut sub numele de Jonas Tarlaotrăvită și considerat mare războinic; în prezent, despre el se spune că este doar un trădător și un pierde-vară

Minunata – secunda lui Calder cel Negru, o Femeie Vestită, înzestrată cu un umor extrem de negru

Gregun Capsec – căpetenie din Văile de Vest, tatăl lui Unghie

Unghie – fiu al lui Gregun Capsec și războinic formidabil

În Protectorat

Copoiul – căpetenie a Uffrith-ului și arhicunoscut conducător de oști, tatăl lui Rikke

Rikke – fiica năbădăioasă a Copoiului, binecuvântată, ori poate blestemată, cu Ochiul Lung

Isern-i-Phail – o munteancă pe jumătate nebună, despre care se spune că le-ar ști pe toate

Caul Fiori-îți-dau – un Om Vestit de temut, cu un ochi din metal

Pălărie-Roșie – căpetenie din subordinea Copoiului, cunoscut pentru tichia roșie pe care o poartă în permanență

Oxel – căpetenie din subordinea Copoiului, cunoscut pentru lipsa lui de maniere

Pâine-Tare – căpetenie din subordinea Copoiului, cunoscut pentru ezitățile lui

Din Englia

Finree dan Brock – guvernatoare interimară a Engliei, cu capacități organizatorice de excepție

Leo dan Brock – zis și Leul cel Tânăr, fiul lui Finree dan Brock, viitorul guvernator al Engliei, războinic neînfricat, dar nesăbuit

Jurand – cel mai bun prieten al lui Leo dan Brock, un tânăr sensibil și plin de tact

Glaward – un alt prieten al lui Leo dan Brock, un tânăr extrem de corpolent

Antaup – un alt prieten al lui Leo dan Brock, mare crai

Barniva – un alt prieten al lui Leo dan Brock, un tânăr cu păreri contradictorii în privința războiului

Jin Vâltoare – un alt prieten al lui Leo dan Brock, un nordic simpatic și sociabil

Ritter – un alt prieten al lui Leo dan Brock, un tânăr ușor de dus de nas, cu o soție slabă de înger

Lordul Mustred – un bătrân respectabil din Englia, cu barbă, dar fără mustață

Lordul Clensher – un bătrân respectabil din Englia, cu mustață, dar fără barbă

Ordinul Magilor

Bayaz – Întâiul dintre Magi, vrăjitor legendar, salvator al Uniunii și membru fondator al Consiliului Închis

Yoru Sulfur – fost ucenic al lui Bayaz, personaj cu o figură absolut comună, dar cu ochi de culori diferite

Profetul Khalul – odinioară Al Doilea dintre Magi, în prezent dușmanul de moarte al lui Bayaz. Se zvonește că ar fi fost ucis de un demon care a aruncat Sudul în haos

Cawneil – Al Treilea dintre Magi, care își vede de treburile ei ascunse

Zacharus – Al Patrulea dintre Magi, care se ocupă de afacerile Vechiului Imperiu.

PRIMA PARTE

„Epoca noastră aleargă după înnoire; iar tot ce face lumea trebuie făcut într-o nouă manieră.”

DR. JOHNSON¹

¹ Samuel Johnson (1709–1784) – ultimul mare reprezentant al clasicismului englez (n. tr.).

BINECUVÂNTĂRI ȘI BLESTEME

— **R**ikke!
S-a căznit să deschidă un ochi. Lumina, dezgustătoare și insuportabilă, a înjunghiat-o printre pleoapele mijite.

— Revino-ți!

A împins cu limba cepul ud de scuipat și a hârâit primul gând care i-a trecut prin minte:

— Mă-ta!

— Bravo, fata mea!

Isern s-a pus pe vine lângă ea. De gât îi atârna colierul din rune și falange și pe buze i se lățise rânjetul ăla strâmb, care-i descoperea găurile dintre dinți. Dar nu se oferea s-o ajute nicicum.

— Ce-ai văzut?

Rikke a dus anevoie o mână la cap. Avea senzația că o să-i plesnească țeasta dacă nu și-o ține la un loc. Tot felul de forme ciudate încă se zvârcoleau în spatele pleoapelor, ca petele alea incandescente pe care le vezi după ce te-ai uitat prea mult la soare.

— Am văzut niște oameni care cădeau dintr-un turn înalt. Mulți oameni. Zeci de oameni.

Și a tresărit amintindu-și cum se izbeau de pământ.

— Am văzut oameni spânzurați. Șiruri lungi de oameni.

Și a simțit o gheară în stomac amintindu-și de trupurile alea care se legăneau în gol, amintindu-și de picioarele care se bălângăneau cu ultimele puteri.

— Parcă am văzut și... și o luptă? La poalele unui deal roșu.

Isern a pufnit.

— Ăla-i Nordul. Nu-ți trebuie nicio vrajă ca să vezi vreo bătălie de-acolo. Altceva?

— Am văzut cum arde Uffrith-ul.

Și parcă încă simțea mirosul înțepător al fumului. Și-a apăsat ochiul stâng cu palma. Era fierbinte. Tare fierbinte.

— Altceva?

— Am văzut un lup care mânca soarele. Și după aia un leu l-a mâncat pe lup. Și după aia un miel l-a mâncat pe leu. Și după aia o bufniță l-a mâncat pe miel.

— Tre' să fi fost o adevărată dihanie bufnița aia.

— Ori un mieluț foarte mic. Ce înseamnă asta?

Isern și-a dus degetul la buzele-i brăzdate de cicatrice, așa cum făcea mereu când avea de gând să declare ceva de o importanță crucială.

— A dracu' să fiu dacă știi. Da' roata vremii o să se învârtă și poate o să descuie și tainele de la vedeniile astea ale tale.

Rikke a scuipat. Însă degeaba, pentru că încă mai avea gust de dispărare în gură.

— Deci tu zici... că om trăi și om vedea.

— Cam așa se-ntâmplă de unșpe ori din doișpe, a mormăit Isern, scărpinându-se în scobitura de deasupra claviculei și făcându-i lui Rikke cu ochiul. Da', dac-aș zice-o pe șleau, nu m-ar mai crede nimeni mare prezicătoare.

— Ei, uite că eu pot să dezvălui două secrete chiar acum, a gemut Rikke ridicându-se într-un cot. Mă doare capul de mor și tocmai ce m-am căcat pe mine.

— Al doilea nu-i niciun secret, că-l simte oricine.

— Căcăcioasa Rikke, așa o să mi se zică de-acum încolo, a zis ea, schimbându-și poziția și strâmbând din nas. Nu c-ar fi pentru prima dată.

— Problema ta e că-ți pasă cum îți zic ăilalți.

— Problema mea e că-s blestemată să fac crize.

Isern a atins-o sub ochiul stâng.

— Tu zici că ești blestemată. Eu zic că ești binecuvântată să ai parte de Ochiul Lung.

— Ei, aș!

Rikke s-a ridicat cu trudă în genunchi. Burta îi forfotea amarnic și îi era greață. În numele morților, chiar că se simțea rău și secată de putere. De două ori mai rău decât după o noapte de beție cruntă, dar fără amintirile plăcute de atunci.

— După părerea mea, nu-i nicio binecuvântare, a bombănit ea, după ce se încumetase să râgâie un pic ca să-și mai liniștească mațele.

— Există prea puține binecuvântări fără blesteme ascunse, așa cum nici blesteme nu există fără un pic de binecuvântare, a contrazis-o Isern, răzuind crusta de pe o bucată uscată de chagga¹. Ca în mai toate situațiile, totul depinde de punctul tău de vedere.

— Da' profundă mai ești!

— Ca de obicei.

— Poate înțelepciunea ta ar fi mai gustată de cineva care nu moare de durere de cap.

Isern s-a lins pe vârful degetelor, a rulat bucata de chagga și i-a oferit-o lui Rikke.

— Sunt o fântână nesecată de revelații, dar nu pot să-l oblig pe ignorant să bea din ea. Haide, dă-ți jos nădragii!

Și a scos hohotele alea vulgare de râs care o caracterizau.

— O mulțime de bărbați ar da orice să le zic asta!

Rikke s-a sprijinit cu spatele de un bloc de piatră acoperit cu zăpadă. Ținea ochii mijii în fața soarelui care sclipea printre ramurile ude. Avea pe umeri capa din blană dăruită de tatăl ei, dar fundul îi era dezgolit, pradă vântului aprig. S-a apucat să mestece la bucata de chagga, încercând să alunge senzația cumplită de mâncărime a pielii provocată de niște degete fantomatice, cu unghii jechoase; încercând să-și liniștească nervii făcuți harcea-parcea și să scape de amintirea turnului, de amintirea spânzuraților și de imaginea Uffrith-ului în flăcări.

— Vedenii, a bolborosit ea. Precis că-i un blestem.

În mâini cu pantalonii uzi learcă, Isern a urcat malul lipăind prin noroi.

— Na, îs curați ca zăpada proaspăt așternută! Acu' n-o să mai puți decât a tinerețe și dezamăgire.

¹ Soi de ciupercă; uscată, este fumată sau mestecată și se pare că ar combina efectele tutunului cu ale marijuanei (n. tr.).

— Tocmai tu vorbești de putoare, Isern-i-Phail?

Isern și-a ridicat brațul vânjos și tatuat, s-a mirosit la subraț și a scos un oftat satisfăcut.

— Eu eman mireasma încântătoare și naturală a femeilor iubite de lună. Dacă nu-ți place mirosul, înseamnă că ți-ai ales prost tovarășa de drum.

Rikke a vrut să scuipe zeama de chagga, dar a dat greș și și-a întins-o pe bărbie.

— Ești nebună dacă-ți imaginezi că eu am avut vreun cuvânt de spus în toată povestea asta.

— La fel ziceau și despre tăicuțu' meu.

— Tu singură spui mereu că era nebun ca un sac cu bufnițe bezmetice.

— Mda, mă rog. Dar să știi de la mine că aia de e nebunie la unii la alții e un caracter absolut remarcabil. Este oare nevoie să spun că și tu ești departe de a fi o persoană obișnuită? Ai dat atât de tare din picioare de data asta, că mai aveai nițel și-ți aruncaai cât colo cizmele. În viitor s-ar putea să fie nevoie să te leg, ca să fiu sigură că nu-ți spargi tărtăcuța și nu ajungi băloasă și găngavă ca Brait, frate-miu. Bine măcar că Brait nu se cacă pe el.

— Mii de mulțumiri că mi-ai adus aminte.

— Cu multă plăcere.

Isern și-a apropiat degetele și s-a uitat printre ele la soare.

— A cam venit vremea să plecăm. Azi ne așteaptă fapte mari. Sau poate nu prea mari.

Și a azvârlit pantalonii pe genunchii lui Rikke.

— Zic c-ai face bine să te îmbraci.

— Cum? Nu vezi că-s uzi? O să mă roadă.

— O să te roadă? a pufnit ironic Isern. Asta-i singura ta grijă acum?

— Am o durere de cap de o simt până-n dinți.

Rikke ar fi vrut să strige, dar știa că durerea ar fi fost prea mare, așa că s-a văzut nevoită să scâncească ușurel.

— Nu-mi trebuie și alte neplăceri din astea.

— Viața e făcută doar din neplăceri, fato! Așa îți dai seama că ești *vie*.

Și uite că Isern a scos iarăși hohotul ăla oribil de râs și a plesnit-o veselă pe Rikke pe umăr, făcând-o să-și piardă echilibrul.

— N-ai decât să mergi cu poponeața aia albă și durdulie scoasă afară, dacă îți face plăcere. Numai că, oricum ar fi, tot pleci de-aici.

— E un blestem, a bombănit din nou Rikke, încercând din răspuțeri să-și pună pantalonii uzi. Precis că-i un blestem.

— Așa... și tu chiar crezi că am Ochiul Lung?

Isern străbătea pădurea cu pasul ei săltăreț și, indiferent cât de repede ar fi mers Rikke, tot rămânea în urmă cu jumătate de pas. Și asta o deranja.

— Crezi că altfel mi-aș beli eu vremea cu tine?

Rikke a scos un oftat prelung.

— Cred că nu. Numai că, în cântece, asta-i ceva ce au doar vrăjitoarele și magii și marii înțelepți și-i ajută să deslușească viitorul încețoșat. Nu-i pentru tâmpiți care se împiedică și se cacă pe ei.

— În caz că n-ai observat încă, află de la mine că menestrelii au obiceiul de a înfrumuseța lucrurile. Totul e bine și frumos în cântecele despre vrăjitoarele înțelepte, dar nu și-n alea despre cretinii căcăcioși.

Cu multă tristețe, Rikke s-a văzut nevoită să recunoască adevărul din vorbele lui Isern.

— Și nici nu-i simplu să dovedim că ai avea Ochiul Lung. Nu tre' să ți-l forțezi. Tre' să-l îndupleci să se deschidă.

Și Isern a gădilat-o sub bărbie pe Rikke, făcând-o să se tragă înapoi.

— Du-ți Ochiul ăla în locurile sacre, unde pietrele vechi stau în picioare, ca să fie luminate de lună. Dar să ții minte că, și așa, el o să vadă când o să vrea să vadă.

— Totuși am văzut Uffrith-ul în flăcări.

Acum, că se depărtaseră de Ținuturile Înalte și se apropiau de casă, Rikke simțea că parcă o apasă și mai tare grija. Doar morții știau că nu fusese mereu fericită în Uffrith, dar nici nu voia să-l vadă arzând.

— Cum o să se întâmple asta?

— N-ar fi nevoie decât de o oală lăsată nesupravegheată pe foc, a spus Isern, evitând să se uite la ea. Deși eu aș zice că aici, în Nord, un război ar fi cea mai probabilă cauză.

— Un război?

— Războiul e atunci când o luptă e atât de mare că aproape nimeni nu mai scapă cu bine din ea.

— Știi ce-i războiul, ce mama dracului!

Acum Rikke simțea cum frica o ia de ceafă cu degetele ei înghețate și, oricât de mult s-ar fi scuturat, tot n-ar fi reușit s-o înlătore.

— Dar în Nord e pace de când mă știu.

— Tăicuțu' meu zicea că vremurile de pace sunt alea în care înțelepții se pregătesc pentru violențe.

— Tăicuțul tău era nebun de legat.

— Dar tăicuțu' tău ce zice? Că nu-s mulți la fel de zdraveni la cap precum Copoiul.

Rikke a mai dat o dată din umeri. În zadar.

— Zice că să sperăm că va fi bine și să ne pregătim pentru ce-i mai rău.

— Bun sfat, așa zic și eu.

— Numai că el a trăit vremuri tare grele. Când luptele se țineau unele după altele. Împotriva lui Bethod. Împotriva lui Dow cel Negru. Pe timpul ăla altfel stăteau lucrurile.

Isern a pufnit din nou.

— Ba nu stăteau deloc altfel. Am fost de față când taică-tău s-a luptat cu Bethod, acolo, în Ținuturile Înalte, cu Sângerosul Nouă alături de el.

Rikke a privit-o mirată.

— Da' nici zece ani nu aveai pe vremea aia.

— Ba uite că eram destul de mare ca să pot face felul cuiva.

— Ce?

— De obicei, duceam cu mine peste tot barosu' lu' taica, numai că tocmai în ziua aia a avut nevoie să se lupte cu el, așa că a trebuit să iau sulia. Uite, chiar asta.

Nu era nevoie s-o arate, pentru că bătuse în pământ cu coada ei tot ritmul pașilor lor de până atunci.

— Taica l-a doborât pe unu', da' ăla a vrut să se ridice și eu l-am străpuns uite așa, chiar în cur.

— Cu sulia asta?

Rikke ajunsese să creadă că nu era decât un fel de toiag, pe care Isern îl folosea la mers. Un toiag acoperit cu piele de căprioară la unul dintre capete. Deloc nu o încânta gândul că sub pielea aia era o lamă ascuțită. Și mai puțin îi plăcea ideea că lama aia intrase în curul unui amărât.

— Ei, i s-au mai schimbat vârfurile de atunci, da'...

Și Isern a încremenit brusc, cu brațul tatuat ridicat și cu ochii mijiți. Rikke nu auzea decât suspinul ramurilor, pic-pic-picăturile zăpezii care se topea, cirip-cirip-ciripelile păsărilor în copacii abia înmuguriți.

S-a apropiat de Isern.

— Ce e...

— Pune-ți o săgeată în arc și ține-i de vorbă, i-a șoptit Isern.

— Pe cine să țin...?

— Și, dacă nu reușești, arată-le dinții. Ești binecuvântată cu niște dinți superbi.

Isern s-a repezit în spatele copacilor.

— Dinții? a șuiertat Rikke după ea.

Însă umbra sprintenă a lui Isern dispăruse deja printre rugi.

Și exact atunci s-a auzit o voce de bărbat:

— Precis ăsta-i drumul?

Rikke avea arcul pe umăr, pentru că sperase să întâlnească o căprioară. Iar acum l-a dat jos, a băjbăit după o săgeată, mai s-o scape din mână, apoi a reușit să o pună în arc, în ciuda tremurului nervos al mâinii.

— Ni s-a zis să căutăm prin codru.

Asta era o voce mai gravă, mai dură, dar și mai speriată.

— ăsta arată ca un codru?

Tânăra a avut un atac brusc de panică la gândul că ar putea să fie o săgeată mai mică și mai firavă; a verificat-o și și-a dat seama că era una solidă, de vânătoare.

— Ca o pădure arată.

Râsete.

— Și care-i diferența?

De după cotul drumului a apărut un bătrân. Cu un toiag în mână. L-a lăsat în jos, metalul a lucit în lumina cenușie, iar Rikke a văzut că nu era un toiag, ci o sulia. Și atunci toată spaima aia din ceafă i s-a întins până la rădăcinile părului.

Erau trei. Bătrânul avea o expresie stingherită, care părea a spune că toată treaba aia nu era vina lui. Apoi mai era un tinerel agitat, cu scut și o bardă scurtă. La urmă venea un bărbat masiv, cu barbă deasă și întunecată și sprâncene încruntate și mai dese și mai întunecate. Lui Rikke nu-i plăcea deloc cum arăta omul ăsta.